

EL TEULADÍ VALENTINO

CONTE

Valentino és un teuladí que viu en una bonica pineda.

Cada dia, quan s'alça, recorre cada racó buscant el seu aliment.

El seu menjar principal són els fruits d'un arbust que es diu grèvol, són unes boletes molt brillants de color roig.

Aquest hivern serà dur per a Valentino, perquè la seua mamà es va trencar una ala i ell haurà d'encarregar-se d'alimentar a la seua família.

Però aqueix matí quan va eixir a buscar el menjar, ni rastre de les boletes roges!

Molt preocupat va tornar al seu niu.

–Mamà, no hi ha cap fruit en tot el bosc. Veuré a la formiga Manuela, segur que ella sap el que ha ocorregut.

–Això em fa molt mala olor–, va dir Manuela. El millor serà que anem a esbrinar-ho. Manuela es va pujar damunt de Valentino i junts es van dirigir al poble.

Com cada any per Nadal, havien col·locat llumentes de colors als carrers i un gran pi adornant el centre de la plaça. Però una cosa horrible va cridar la seua atenció!

Totes les cases de la plaça tenien penjades en les seues finestres i portes rams de grèvol! El menjar de molts ocells del bosc estava ací!

A qui se li hauria ocorregut fer una cosa així?

Això no pot ser! Al poble han d'assabentar-se del mal que han causat.

De tornada al bosc, Manuela i Valentino van contar a tots els animals el que havien descobert.

Ja sé el que farem – va dir Manuela, has d'explicar-li-ho tot a Àngela. Ella és una xiqueta que vol molt als animals. S'encarregarà de dir-los a tots al poble el que ha succeït.

–Però jo soc un teuladí Manuela, no puc parlar amb els xiquets, no entenen el nostre idioma.

–Tranquil Valentino, hi ha una manera de fer-ho i és ficant-te en els seus somnis.

– En els seus somnis?

–Sí. Aquesta nit entraràs a la seua habitació per la finestreta que hi ha en la golfa de la seua casa, arribaràs fins al seu llit i li contaràs a cau d'orella tot el que ha passat.

CONTE

-Així ho va fer Valentino i al matí següent Ángela es va despertar, va baixar corrent les escales i va entrar en la cuina nerviosa:

-He de dir-te una cosa mamà! Una cosa molt lletja que hem fet.

-Quan Ángela va acabar de parlar amb la seua mamà les dues van eixir a buscar a l'alcalde per a explicar-li la notícia.

-De debò hem deixat sense menjar a molts ocells de la pineda? I què podem fer? -va dir l'alcalde.

-Potser aquest hivern ja és massa tard - va dir la mamà d'Ángela- però hem aprendre que hem de cuidar el bosc i pensar, abans de fer les coses, si podem danyar als altres.

-La formiga Manuela va ajudar a Valentino i la seua família a passar l'hivern, gràcies al menjar que havia guardat i tots al poble van aprendre a ser responsables i a respectar la naturalesa.

